

ΟΝΕΙΡΑ

1.

Αν εἶχανε οἱ στίχοι μου τοῦ μενεξέ τῆ χάρι,
τοῦ γιασεμιοῦ τὴν ὠμορφιά, τοῦ κρίνου τὸ καμάρι,
τοῦ ῥόδου τὴ μοσχολοιὰ καὶ τὸ γλυκό του χρῶμα,
ἂν εἶχανε κι' ἄλλα πολλὰ οἱ στίχοι μου ἀκόμα,
στεφάνι θᾶπλεκα μ'αὐτοὺς νὰ τῶφερνα σιμά σου·
νὰ τὸ φορῆς γιὰ στόλισμα 'στὰ ὀλόχρυσα μαλλιά σου·
μὰ τώρα, στίχοι ἄχαροι καὶ δίχως μυρωδιά,
ἂν τίποτε δὲν ἔχουνε, θὰ ἔχουνε... καρδιά.

2.

Εὐλογημένη τρεῖς φοραὶς ἡ νύκτα ἡ μαυροφόρα,
εὐλογημένο τόνειρο, εὐλογημέν' ἡ ὥρα!
Μοῦ φάνηκε πῶς ἤμαστε μαζὴ σ' ἓνα ἀκρογιάλι
κ' ἔγερνα τὸ κεφάλι μου 'στὴ δροσερὴ σου ἀγκάλη·
ἓνα τραγοῦδι ὀλόχαρο 'στὰ χεῖλή σου 'κυλοῦσε
καὶ τὰ μαλλιά σου τὰ λυτὰ ποῦ ἡ αὔρα τὰ φιλοῦσε
ἀπλόνουνταν γιὰ νὰ λουσοῦν 'στὸ κύμα τ'ἀφρισμένο
σᾶν νὰ μὴν εὔρισκαν ἀφρούς καὶ κύματα ἀκόμα
'στὸ στήθος σου τὸ ἀπαλὸ τὸ μυριαγαπημένο,
σᾶν νὰ μὴν εὔρισκαν δροσιά 'στὸ δροσερό σου στόμα...
Μὰ μέσ' 'στὸν τόσον ἔρωτα 'ς τὴν τόση εὐπνία
ἓνα σου δάκρυ ἐστάλαξε 'στὸ μέτωπό μου ἐπάνω
καὶ τόσο ἦτανε θερμὸ ποῦ 'εὔπνησα μὲ μία...
Θὰ χύσης τέτοιο δάκρυο καὶ ὅταν θ' ἀποθάνω;

3.

Ὅταν τὸ βράδυ ἔρχεσαι 'νωρίς 'στὴν καμαρὴ σου
καὶ κάνης 'στὸ εἰκόνισμα 'μπροστά τὴν προσευχὴ σου
καὶ μὲ εὐλάβεια κρατῆς τὰ χέρια σταυρωμένα,
γιὰ 'πές μου, ἐθυμῆθηκες καμμιά φορὰ κ' ἐμένα;
'Αλλὰ τί λέγω; ποῦ πετᾶς ἰδέα μου φτωχὴ;
ὅταν μοῦ λέγης σ' ἄγαπῶ δὲν εἶνε προσευχὴ;

4.

Ἡ πασχαλιά ποῦ μιὰ φορὰ μὲ τὰ χλωρὰ κλαδιά της
'λίγη σκιά μᾶς 'χάριζε καὶ λίγη μυρωδιά της
Ξανάνηωσε, Ξανάνησε κι' ὅταν προχθὲς τὴν εἶδα
μιὰ σκέψι μὲ νανοῦρισε καὶ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα.
Μὲ εἶδε καὶ μ' ἐγνώρισε τὰ φύλλα της κουνοῦσε
καὶ... δὲν σ' τὸ λέγω ψέμματα, ψυχὴ μου—εἰς ζητοῦσε.

5.

Και πάλι νά, ὁ Μάϊος γιὰ νάρθη ξεκινᾷ
καὶ διασκελίζει θάλασσαις καὶ κάμπους καὶ βουνά.
Στολίζει μὲ τριαντάφυλλα τὰ δλόξανθα μαλλιά του
καὶ βίχνει κρίνου μυρωδιαίς 'ς τ' ἀφράτα μαγουλά του,
κρατεῖ ἀνθούς 'ς τὰ χέρια του κι' ἀνθούς παντοῦ σκορπίζει
κι' ἔπου περάση καὶ διαβῆ ἐκεῖ μοσχομυρίζει.
Ἄχ! Μάη, ἂν σ' ἀγάπησα κι' ἂν σ' ἀγαπῶ ἀκόμα,
ρίξε δροσάτα λούλουδα καὶ στόλισε τὸ χῶμα
ποῦ θὰ διαβῆ ἡ ἀγάπη μου—Δὲν θέλω ἔπου πατήση
ἄλλο ἀπὸ ρόδα καὶ μυρτιαίς τὸ πόδι της ν' ἀγγίση.

6.

Ἐν' ἄστρο χθὲς ἐπρόβαλε 'ψηλά 'στὸν οὐρανὸ
καὶ, σὰν νὰ μὲ κατάλαβε κ' ἐκεῖνο πῶς πονῶ,
λυπήθηκε καὶ σκέπασε τὴ λάμψη του εὐθύς...
ἀστέρι σὺ, ἀγάπη μου, δὲν θὰ μὲ λυπηθῆς;

7.

'Στὸν κῆπο μου ἐχθὲς ἀργὰ μονάχος περπατοῦσα
καὶ ἄθελα ἐστέναζα γιὰτὶ βαθεῖα 'πονοῦσα.
Τὰ λουλουδάκια μοναχὰ μὲ βλέπαν 'ς τὸ σκοτάδι
γιὰτ' ἔχουνε τὸ στεναγμὸ γιὰ μόνου μου σημάδι.
Τὴν ἄλλη αὐγὴ σηκώθηκα, 'στὸν κῆπο μου πηγαίνω
κ' εἶδα ἓνα ρόδο ἔρημο ποῦ εἶχε τὸ καυμένο
τὰ μυρωμένα φύλλα του σὲ δάκρυα λουσιμένα
τάχα νὰ ἦτανε δροσιά, ἢ ἔκλαυσε γιὰ 'μένα;

8.

Καὶ μ' ἐρωτᾷ καμμιά φορὰ: πῶς ἀγαπᾷ ἡ καρδιά;
κ' ἐνῶ προσιμένη νὰ τῆς 'πῶ καὶ μὲ κυττάει ἀκόμα,
ἀκούει γλυκὸ κελαῖθημα 'ς τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά
ποῦ δυὸ πουλάκια ἐρωτικὰ φιλιοῦνται στόμα—στόμα.
Γυρίζει μὲ χαμόγελο καὶ τὰ πουλιά κυττάει
κι' ἀκόμη δὲν κατάλαβε πῶς ἡ καρδιά ἀγαπάει.

9.

Μέσα 'ς στής τόσαις σκέψεις μου, 'ς τὰ τόσα ὄνειρά μου
ἐν ἀγγελουδί ἔρχεται καὶ κάθεται σιμὰ μου,
μοῦ ψέλνει μὲ χαμόγελο οὐράνια τραγουδάκια
καὶ γύρω—γύρω μου πετᾷ μ' ὀλόλευκα φτεράκια·
μοιάζει καὶ μὲ τὴ χάρι σου καὶ μὲ τὴν ὀμορφιά σου
κ' ἔχει, Ξανθὴ νεράϊδα μου, τὸ ἴδιο τ' ὄνομά σου.

10.

Καμμιά φορά 'από χέρι μου τήν κεφαλή μου γέρνω
 και χίλιας σκέψεις θλιβερὰς 'από λογισμό μου φέρνω·
 ξεχνῶ τὸν κόσμον γύρω μου και σὰν πουλάκι 'από βουνό
 ποῦ τὸ πλανᾷ ὁ σίφουνας και ἡ ἀνεμοζάλη

ἔτσι κ' ἐγὼ γυρνῶ

μέσα 'από τὸν πόνο τῆς καρδιάς σὲ συμφορὰ μεγάλη.
 Μὰ ἐάφνω πέφτει μιὰ στιγμή τὸ μάτι μου σὲ σένα
 και σὰν ἡ τόση ἀγάπη σου νὰ μ' ἔχη μαγεμμένα,
 σὰν νὰ μὲ σέρνει ἄθελα ἡ ἐρωτικὴ καρδιά μου,
 ξεχνῶ τὸν κάθε λογισμό, τὴν κάθε συμφορὰ μου.

11.

Καθὼς τὸ γλυκοχάραμμα ὁ ἥλιος σὰν προβάλη
 Τὰ συννεφάκια τ'οὐρανοῦ πέρνουν περίσσια κάλλη,
 ἔτσι κι' ὁ κάθε πόνος μου ποῦ ἔχω εἰς τὴν καρδιά μου
 γλυκύτατος μοῦ φαίνεται ὅταν σὲ 'δῶ σιμά μου.

12.

'Απ' τὴν καρδιά σου ἡ ματιά σὰν βγαίνει μυστικὴ
 μεσ' 'απὸ τὴν καρδιά μου σταματᾷ γιατί σὲ 'βρίσκει ἐκεῖ.
 Και τὸ χαμόγελο ἀπ' αὐτὰ τὰ χεῖλη τὰ 'δικά σου
 περνάει ἀπὸ τὰ χεῖλη μου και βρίσκει τ' ὄνομά σου.

13.

'Σ τὸν κῆπο τῆς τριανταφυλλιά ροδοστεφανωμένη
 Κάθε πρωτὴ τὴν χαιρετᾷ μεσ' 'απὸ τὴν δροσιὰ λουσομένη·
 ἐπῆγε χθὲς αὐγὴ—αὐγὴ τὰ ρόδα νὰ μετρήσῃ
 και ἔσκυψε τὴν κεφαλή νὰ τὰ κρυφομυρίσῃ
 και ἄθελα ἐσμίξανε δυὸ ἄνθη ἀδελφωμένα
 τὸ ρόδο και τὰ χεῖλη τῆς—και τότε πειὰ ἐνωμένα
 τόσῳ πολὺ ἐταίριαζαν τὸ μῦρον κ' ἡ πνοή τῆς
 ποῦ ἔχασ' ἡ τριανταφυλλιά ποῖο ἦταν τὸ παιδί τῆς.

14.

Στενάζεις και ὁ στεναγμός 'από τὰ δυὸ σου χεῖλη μοιάζει
 σὰν καταχνιά ποῦ ἡμερὴ τὰ λούλουδα σκεπάζει·
 βγαίνει ὁ ἥλιος μιὰ στιγμή κ' ἡ καταχνιά διαλύεται,
 προβάλλει ἕνα χαμόγελο κι' ὁ στεναγμός σκορπίζεται.

(1885)

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ.